

bedste Maade. Jeg haaber, som sagt, at denne beskedne Bevilling maa gaa uanstattet gennem Rigsdagen til stor Gavn og Glæde for den kirkeligssindede Del af Befolkningen der paa Egnen.

Der er i de sidste Dages Forhandlinger ført en meget vidtløftig Diskussion om vor finansielle Stilling; det er væsentlig derom, Forhandlingen har drejet sig, og det er meget mørke Billeder, der ere blevne malede for os om, hvorledes vi sad i det. Der er fra Oppositionens Side, baade fra Højre til Venstre, rettet stærke Bebrejdelser mod Regeringen og den højtærede Finansminister, fordi han ikke øjeblikkelig var parat til at fremlægge en Finansplan til at skaffe Dækning for det store Underskud og til i det hele taget at lægge en Plan for, hvorledes vor fremtidige Finanspolitik skulde føres. Derom har der jo været skøn Enighed baade i Højre, de Radikale og Socialdemokratiet, men dermed er Enigheden ogsaa væsentlig sluppen op. Naar der har været Tale om, hvad der skulde gøres for at bringe os ud af denne daarlige finansielle Situation, have de været saa fuldstændig grunduenige paa dette Punkt. Jeg mener, der er talt alt for meget om den finansielle Stilling; den er malet alt for sort, meget mere, end det er gavnligt og tjenligt, og man har mange Gange, synes jeg, ogsaa i disse Dages Forhandlinger, faaet Indtryk af, at det maaske nok saa meget var egen Interesse som Statens Interesse, der laa til Grund for det Sortmaleri, som er fremkommet fra de Herrers Side. Vi have jo navnlig set baade Socialdemokraterne og de Radikale gøre sig uhyre Anstrengelse for herinde og ude i Landet Gang paa Gang at ville fremstille det saaledes, som om den daarlige finansielle Stilling, vi have i Øjeblikket, næsten udelukkende skyldes forøgede Militærudgifter. Det er mærkeligt, at Folk kunne vedblive at paastaa en saadan Urimelighed saa ofte og saa haardnakket, som de gøre her paa dette Omraade. Jeg erindrer en tidligere til sine Tider meget radikal Politiker, hvem der blev lagt de Ord i Munden, at han benægtede Fakta. Jeg synes nu, det radikale Parti sammen med Socialdemokraterne næsten gøre en Paastand gældende paa dette Omraade, der i høj Grad nærmer sig til at ville benægte Fakta. Thi de faktiske Forhold ere jo saa, at den Underbalance, som vi have, og den daarlige finansielle Stilling saa langt fra skyldes forøgede Militærudgifter. Jeg synes netop, at dette Omraade er det eneste, hvor vi finansielt set have ført en aldeles

fornuftig Politik, idet vi samtidig med de forøgede Udgifter vedtog en Lov, som var i Stand til ved forøgede Indtægter at dække disse forøgede Udgifter, en Praksis, som vi havde forsømt ved de andre store Reformlove, der vare vedtagne; og det er vel nok derfra, at Miseren stammer, at man i Tillid til de stadig voksende Indtægter uden tilstrækkelig at sørge for Kompensation har vedtaget store økonomiske og kostbare Reforme, som have bidraget Statskassen umaadelig store Udgifter samtidig med, at man har formindsket Indtægterne ganske betydeligt. Men vi have hørt fra den højtærede Finansministers Side, at vi baade skulle og ville have Balance bragt til Veje paa det finansielle Budget, og selv om det nu ikke kan ske lige i Øjeblikket, haaber jeg, det maa lykkes den højtærede Finansminister at bringe en saadan Balance til Veje maaske allerede til næste Aar.

Men selv om vi komme til Balance, til Dækning af de store Udgifter, som vi nu en Gang have paataget os, saa maa vi jo ikke være blinde for, at den Tid vil komme, kan ikke holdes nede, da der vil blive stillet større og større Krav til Statskassen, da vi paa den økonomiske, paa den sociale Lovgivnings Omraade ville komme til Forslag, der ville kræve betydelige Midler af Statskassen til deres Gennemførelse. Og jeg tænker derved paa det gamle, store Krav fra Folketingets Side om fortsat Nedsættelse af Tolden paa Livsformødenheder og Nødvendighedsartikler, de Krav, der ville komme frem Gang paa Gang, naar vi skulle behandle det Omraade, og jeg tænker paa de sociale Love, som tage Hensyn til og Sigte paa en almindelig Folkeforsikring og Invaliditetsforsikring for det danske Folk. Det vil kræve store Midler, store Penge, og det vil være nødvendigt, at disse Reforme gennemføres, ikke som en Ophævelse af de nuværende humane Love, som Alderdomsunderstøttelsesloven f. Eks., men som et Supplement til disse Love. Nu hørte jeg forleden Dag det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Chr. Hansen) udtale endogsaa en Frygt for, at naar den Kommissions Arbejde forelaa, som nu arbejdede derpaa, det da skulde være Meningen at forringe Alderdomsunderstøttelsesloven for at bringe noget andet i Stedet. Det tror jeg nu ikke er Tilfældet; men det er ganske interessant at se, at de Herrers Socialdemokrater nu optræde som Vogtere for Alderdomsunderstøttelsesloven, som dens selvbestaltede Beskyttere, og bebude, at hvis